

Zázrak z kohoutku

Pavel Hrejsemnou

IDEAIFY
idea beauty

Zázrak z kohoutku

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Zázrak z kohoutku

Podnázev:

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 283 01 Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2026 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 340 A5, (autorova a nakladatelství 66 kniha)

Autorská práva a právní doložky

© 2026 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-88523-13-0

ISBN (ePuB verze): 978-80-88523-14-7

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Předmluva autora

Dlouho jsem váhal, zda tyto řádky vůbec svěřit papíru. Jako autor máte obvykle radost, když se vaše vize zhmotní v knihu, ale u tohoto textu cítím spíše tíživou zodpovědnost. To, co začalo jako studium zapomenutých pražských archivů a rudolfínských rukopisů, se mi pod rukama proměnilo v něco, co mě samotného děsí.

Žijeme v době, kdy věříme, že jsme pány svého osudu. Myslíme si, že naše rozhodnutí – to, co si koupíme, koho volíme, čemu věříme – jsou výsledkem naší svobodné vůle. Ale co když je tato svoboda jen dokonale propočítanou iluzí? Co když existuje „filtr“, jemná vrstva reality, která nám byla podána tak nenápadně, jako když se otočí kohoutkem s vodou?

Při psaní této knihy jsem narazil na koncepty, které oficiální historie vytěsnila. Příběh o „elixíru jasnosti“ není jen pohádkou o alchymistech z doby magistra Kellyho. Je to metafora pro mechanismus kontroly, který v naší digitální a chemické éře nabývá děsivě konkrétních obrysů. Postava Arnošta, člověka drceného dluhy a exekucemi, není výmyslem – je odrazem nás všech, kteří jsme se někdy cítili bezmocní v soukolí systému, kterému nerozumíme.

Toto není jen román. Považujte to za varování.

Varování před tím, že největší otroctví je to, které si neuvědomujeme. Před světem, kde je pochybnost – ta nejcennější lidská vlastnost – nahrazena umělou jistotou a „jasností“. Pokud po přečtení této knihy pocítíte při pohledu na sklenici čisté vody nebo při dalším kliknutí na displej telefonu mírné zachvění, splnil tento text svůj účel.

Chtěl jsem napsat příběh o naději, ale zjistil jsem, že naděje bez pravdy je jen další formou drogy. Hledejte v tomto textu stopy, které vedou pod povrch. Protože zatímco vy čtete tyto řádky, „Řád“ se možná už dávno postaral o to, aby vaše další myšlenka nebyla tak úplně vaše.

Vstupte do světa, kde historie nespí a kde se zázraky mění v nástroje moci. Ale nezapomeňte: skutečná svoboda začíná tam, kde končí poslušnost vůči filtrům, které nám někdo jiný nastavil před oči.

V Kutné Hoře, 2026

Pavel Hrejsemnou

Pokání v sekci receptů

Fara svatého Vavřince stála na kopci už od dob, kdy se v Čechách ještě věřilo, že déšť posílá osobně svatý Prokop a že víno je důležitější než politika.

Farář Josef tvrdil, že první zmínka o místní vinici pochází už z časů Karla IV., kdy se prý jeho lidé inspirovali vinicemi kolem Prahy. Karel chtěl z Čech udělat druhý Řím. A kde je Řím, tam je víno. A kde je víno, tam je naděje.

Arnošt dnes nepřišel pro Řím.

Přišel pro návod.

Seděl na tvrdé židli, která pamatovala ještě Rakousko-Uhersko, a cítil, jak mu v kapse vibruje mobil s další upomínkou. Exekutor byl systematický muž. Arnošt si ho představoval jako někoho, kdo by dokázal zorganizovat i poslední soud.

„Pane faráři,“ začal a odkašlal si, „já bych potřeboval vědět jednu praktickou věc.“

Farář Josef si sundal brýle. To byl špatný signál. Sundával je jen při pohřbech a při přiznáních nevěry.

„Povídejte.“

„Na které straně je v Bibli ten recept, kde se voda mění ve víno?“

Ticho.

Kdesi ve věži zapraskalo dřevo, jako by si i trámy potřebovaly ulevit.

„Recept?“ zopakoval farář.

„Postup,“ upřesnil Arnošt a vytáhl z kapsy blok s nápisem Strategie 2026. Ten název si napsal v lednu. V únoru mu zabavili konvici.

„To je v evangeliu podle Jana,“ řekl farář pomalu. „Svatba v Káně Galilejské.“

„Výborně,“ přikývl Arnošt. „A teď konkrétně. Kolik litrů? Jaká nádoba? A je tam uvedeno, jestli šlo o vodu měkkou, nebo tvrdou? Protože ta naše je dost vápenatá.“

Farář se nadechl, ale Arnošt pokračoval.

„Podívejte, já už vyzkoušel všechno. Brigádu v call centru, kde jsem musel lidem nabízet levnější elektřinu, než jsem si sám mohl dovolit. Investici do kryptoměny, která měla být ‚nový Karlštejn digitálního věku‘. Dokonce jsem četl motivační citáty Tomáše Bati, ale bez kapitálu to působí spíš jako ironie.“

Jméno Baťa vyslovil s úctou. Vždycky věřil, že podnikání je forma víry.

Teď potřeboval zázrak.

„Arnošte,“ povzdechl si farář, „to nebyl recept. To bylo znamení.“

„Znamení je hezké,“ přikývl Arnošt. „Ale znamení mi nezaplatí zálohy.“

Zvedl se a přešel k polici. Bible ležela mezi zpěvníky. Otevřel ji opatrně, jako by čekal, že z ní vypadne alespoň malý lístek s poznámkou pod čarou.

Četl nahlas:

„Bylo tam šest kamenných nádob... Ježíš jim řekl: „Naplňte ty nádoby vodou.““

Zarazil se.

„Vidíte?“ otočil se k faráři. „To je krok jedna.“

„To je poslušnost,“ opravil ho farář.

„Ne. To je logistika.“

Farář zavřel oči.

Arnošt si větu podtrhl.

Naplňte nádoby vodou.

Když odcházel, minul na zdi obraz Karla IV. s modelem Karlštejna v ruce. Podle místní legendy dal prý Karel víno vozit až z Francie, protože české ještě nebylo dost dobré pro císařský stůl. Arnošt si pomyslel, že i císaři museli někdy začínat s vodou.

Venku foukal vítr.

Na schodech fary potkal dívku z městské knihovny. Nesla pod paží knihu o alchymii.

„Hledáte něco konkrétního?“ zeptala se s lehkým úsměvem.

Arnošt přikývl.

„Recept.“

„Na co?“

„Na víno.“

„To prodávají dole v Jednotě.“

„Ne. Na skutečné.“

Podívala se na něj déle, než bylo zdvořilé.

„To hledal i Rudolf II.,“ řekla nakonec. „A skončil obklopený alchymisty.“

Jméno císaře viselo ve vzduchu jako varování.

Rudolf II. chtěl proměnit kovy ve zlato.

Arnošt chtěl proměnit vodu ve víno.

Historie byla plná mužů, kteří hledali špatnou přeměnu.

„Já nehledám zlato,“ řekl tiše. „Jen trochu radosti.“

Dívka mu podala knihu.

Na obálce stálo: Tajemství fermentace v českých zemích.

„Začněte tímhle,“ řekla. „Alchymie je často jen jinak pojmenovaná trpělivost.“

Arnošt se usmál.

Nevěděl, že právě vstoupil do příběhu, který už jednou začal v Káně Galilejské.

A že šest nádob může být víc než jen objem.

Když doma napustil první hrnec vodou, udělal to přesně podle textu.

A na okamžik — jen na velmi krátký okamžik — měl pocit, že voda z kohoutku zní jinak.

Jako by čekala.

Exekuce bez varné konvice

Exekutor přijel přesně v 8:03.

Arnošt si všiml, že lidé, kteří berou věci, nikdy nechodí pozdě. Přesnost je jejich poslední forma slušnosti.

Z okna sledoval šedou Škodu s logem úřadu. Nebyla to limuzína moci. Byla to flotila reality.

Zazvonění bylo krátké. Úsporné.

Arnošt otevřel.

Muž před ním byl mladší, než čekal. Žádný obézní byrokrat s koženou aktovkou. Spíš typ, který by mohl učit matematiku na gymnáziu. Upravené vousy. Klidné oči.

„Arnošt Křivánek?“ zeptal se.

„Zatím ano.“

Muž krátce přikývl. „Ondřej Havel. Soudní exekutor.“

To jméno Arnošt znal. Ne osobně. Ze záhlaví dopisů. Písmo bylo vždy stejně rovné.

„Můžeme?“ zeptal se Havel.

Arnošt ustoupil.

Byt působil menší než obvykle. Možná proto, že když člověk ví, že mu někdo měří majetek, smrskne se i vzduch.

Havel otevřel složku.

„Dluh na nájemném. Energie. Dvě nesplacené půjčky. Celkem—“

„—nechte si to jako překvapení,“ přerušil ho Arnošt. „Čísla mě poslední dobou stresují.“

Havel se na něj krátce podíval. Nebyl zvyklý na humor.

„Potřebujeme sepsat movité věci.“

To slovo znělo skoro romanticky. Movité. Jako by věci měly právo odejít.

Začali v kuchyni.

„Rychlovarná konvice,“ řekl Havel.

Arnošt přikývl. „Ta je věrná. Vařila mi vodu i bez víry.“

Havel ji odpojil.

Když se kabel svezl po lince, Arnošt měl absurdní pocit, že slyší konec jedné éry. Jako když v roce 1620 odváželi

z Prahy poslední naděje po Bílé hoře. Taky tehdy zůstalo ticho.

„Lednice,“ pokračoval Havel.

„Ta už skoro nic nechladí. Je to spíš filozofický objekt.“

Havel si zapisoval.

Byl přesný. Ne krutý. To bylo horší.

V obýváku se zastavil u knihovny.

„Tyhle knihy mají nějakou vyšší hodnotu?“

Arnošt se zasmál. „Pouze emocionální. To je dneska nejméně obchodovatelná komodita.“

Havel zavřel složku.

„Pane Křivánku, víte, že jste mohl přijít dřív. Domluvit splátkový kalendář.“

Arnošt se opřel o zeď.

„Já jsem čekal na zázrak.“

Ticho.

Havel si ho změřil pohledem, který nebyl výsměšný.

„Zázraky nejsou právní kategorie,“ řekl.

„Možná by měly být,“ odpověděl Arnošt. „Jako vyšší moc.“

Havel se podíval do kuchyně.

„Konvice je poslední položka,“ řekl tiše.

To byla věta, která bolela víc než čísla.

Konvice nebyla cenná. Ale znamenala možnost začít ráno. Teplo. Malý rituál.

Havel ji vložil do přepravky.

„Máte tři týdny,“ dodal. „Pak přijdeme znovu.“

„Vy osobně?“

„Pravděpodobně.“

Když odcházel, všiml si otevřené Bible na stole.

„Čtete?“ zeptal se.

„Hledám recept.“

Havel se lehce pousmál. „Kdybyste ho našel, dejte vědět. Hypotéku mám ještě dvacet let.“

Dveře se zavřely.

Byt ztichl.

Arnošt došel do kuchyně. Otočil kohoutkem. Voda tekla.
Studená. Obyčejná.
Nalil ji do hrnce.
Naplňte nádoby vodou.
Znělo to jinak bez konvice.
Podíval se na prázdnou linku.
Najednou pochopil, že přišel o víc než spotřebič.
Přišel o komfort iluze, že všechno se dá zahřát rychle.
Musel použít sporák.
Trvá to déle.
Otočil knoflíkem.
Plamen naskočil.
Malý, modrý, téměř neviditelný.
A Arnošt si uvědomil zvláštní věc:
Zázrak možná nezačíná proměnou vody.
Možná začíná tím, že někdo přijde a odnese vám konvici.

Šestá nádoba

Ondřej Havel neměl rád ticho po exekuci.

Vždycky když odjížděl, zůstávalo mu v autě. Sedělo vedle něj jako neviditelný spolujezdec.

Zastavil o ulici dál. Ne proto, že by musel. Protože potřeboval.

Otevřel složku znovu.

Arnošt Křivánek.

Bývalý obchodní zástupce. Krátké podnikání. Dvě špatná rozhodnutí. Jedna pandemie. Jeden rozvod.

„Čekal jsem na zázrak,“ řekl ten muž.

Havel si povzdechl.

Kdyby existoval paragraf o čekání na zázraky, měl by plnou kancelář.

V přihrádce u spolujezdce ležela dětská kresba. Jeho dcera Tereza mu ji tam dala ráno.

Byl na ní dům. Slunce. A nápis:
Tatínek pomáhá lidem.

Havel si nebyl jistý, jestli je to lež.

Mezitím u Arnošta

Voda se na sporáku zahřívala pomalu.

Bez konvice byl každý stupeň cítit.

Arnošt seděl u stolu a znovu četl pasáž ze Evangelium podle Jana.

„Bylo tam šest kamenných nádob.“

Šest.

Rozhlédl se po kuchyni.

Hrnc.

Miska.

Sklenice.

Starý demižon po dědovi.

Květináč (ten nepočítal).

Pět.

Zasmál se. „Tak vidíš. Jedna chybí.“

V tom zazvonil telefon.

Neznámé číslo.

„Ano?“

„Tady Ondřej Havel.“

Arnošt se zarazil. „Zapomněl jste ještě gauč?“

„Ne.“

Krátká pauza.

„Pane Křivánku... Neberte to osobně.“

„Dluhy jsou osobní vždycky.“

Havel se nadechl.

„Chtěl jsem vám říct, že existuje možnost individuálního přezkumu splátek. Pokud doložíte snahu. Práci. Aktivitu.“

Arnošt se podíval na hrnec.

„Co se počítá jako snaha?“ zeptal se.

„Viditelný pohyb.“

To slovo se mezi nimi zavěsilo.

Viditelný pohyb.

Arnošt si vzpomněl na větu:

Naplňte nádoby vodou.

„A když je pohyb zatím jen v hlavě?“ zeptal se tiše.

„Pak ho nikdo nevidí,“ odpověděl Havel.

Ticho.

„Proč mi to říkáte?“ zeptal se Arnošt.

Havel chvíli mlčel.

„Protože hypotéku mám ještě dvacet let,“ řekl nakonec.

„A taky občas čekám na něco, co nepřichází.“

Hovor skončil.

Voda začala lehce vibrovat

Ne vařit. Jen se chvět.

Arnošt přelil část do demižonu.

Přidal cukr. Zbytek sušených hroznů, které našel ve skříni. Kvasnice z obchodu.

„Dobře,“ řekl nahlas. „Plním.“

Položil nádobu na parapet.

V tu chvíli si všiml něčeho zvláštního.

Na polici za Biblí ležela malá hliněná nádoba. Nepamatoval si ji.

Byla zaprášená, stará, s jemným reliéfem hroznů.

Vzal ji do ruky.

Byla těžší, než čekal.

Otočil ji.

Na dně byl drobný znak. Koruna a písmeno „R“.

Rudolf?

Rudolf II. sbíral alchymisty. V Praze hledali elixír života, kámen mudrců, přeměnu kovů.

Arnošt se pousmál.

„Takže i císaři hledali recept.“

Postavil nádobu vedle demižonu.

Ted' jich bylo šest.

Náhoda.

Určitě náhoda.

Venku projelo auto.

Šedá Škoda.

Havel nezastavil. Jen projel.

Ale na okamžik zpomalil.

A kdyby se někdo díval velmi pozorně, všiml by si, že v okně Arnoštovy kuchyně se světlo lehce zbarvilo do teplejšího odstínu.

Možná jen od zapadajícího slunce.

Možná.

Císařova nádoba

Knihovna voněla papírem a starým linoleem. Byla to jediná budova ve městě, kde čas nepostupoval lineárně, ale do kruhu.

Arnošt položil hliněnou nádobu na pult.

„Tohle jsem našel doma,“ řekl. „Nevím odkud.“

Knihovnice si sundala brýle. Dělala to jinak než farář. Ne unaveně. Soustředěně.

„Můžu?“ zeptala se.

Otočila nádobu dnem vzhůru.

Koruna. Písmeno R.

Neusmála se.

„To není dekorace,“ řekla tiše.

„To jsem taky nečekal. Většinou si domů netahám Habsburky.“

Podívala se na něj.

„Tohle je styl rudolfínské značky. Ne oficiální pečeť. Spíš alchymistická dílenská značka.“

„Takže mám doma císařský hrnec.“

„Spíš experimentální nádobu.“

Vzala ji pod světlo.

„Rudolf II. přivezl do Prahy desítky alchymistů. Někteří hledali zlato. Jiní elixír života. Ale existují záznamy o pokusech s fermentací.“

„Fermentací?“ zbystřil Arnošt.

„Ano. Víno nebylo jen nápoj. Bylo to médium proměny. Věřili, že proces kvašení je model duchovní transformace.“

Arnošt si sedl.

„To zní jako dražší verze burčáku.“

Knihovnice se poprvé usmála.

„V roce 1598 vznikl v Praze rukopis zvaný Liber Mutationis. Ztracený text. Mluví o šesti nádobách.“

Arnošt ztuhl.

„Šesti.“

„Ano. Šest nádob. Každá představovala jednu lidskou slabost. A když se naplnily – ne vínem, ale ctností – mělo dojít k proměně.“

Arnošt si vzpomněl na text z Evangelium podle Jana.

Šest kamenných nádob.

„To nemůže být náhoda,“ zamumlal.

„Historie je plná opakujících se symbolů,“ odpověděla klidně.

Odešla mezi regály a po chvíli přinesla těžkou knihu o rudolfínské Praze.

Na stránce byl obraz císaře Rudolf II.. Pod ním poznámka o jeho fascinaci proměnou hmoty.

„Rudolf věřil, že veškerá hmota má skrytou vyšší podobu,“ řekla knihovnice. „Že je potřeba jen správný proces.“

„Takže i voda?“ zeptal se Arnošt.

„Možná především voda.“

Ticho mezi nimi zhoustlo.

„Ten rukopis je ztracený?“ zeptal se.

„Oficiálně ano.“

„Neoficiálně?“

Podívala se na něj dlouze.

„Existuje zmínka, že část byla uložena mimo Prahu. Mimo dohled dvora.“

„Kam?“

„To není jisté. Některé stopy vedou na venkovské fary a kláštery. Rudolf si své pokusy rád pojistil mimo hlavní město.“

Arnošt si představil faru svatého Vavřince.

Staré trámy. Zaprášené police.

„Vy si myslíte...?“ začal.

„Já si nemyslím nic,“ přerušila ho. „Já jen čtu.“

Vzala nádobu a lehce na ni poklepala.

„Tohle není kuchyňské náčiní. Tloušťka stěny je jiná. Je stavěná na tlak.“

„Na kvašení,“ zašeptal Arnošt.

„Na proměnu,“ opravila ho.

Mezitím

V demižonu u Arnošta doma začaly stoupat první drobné bubliny.

Příliš brzy.

Kvasnice obvykle potřebují čas.

Ale možná bylo teplo.

Možná cukr.

Možná jen náhoda.

„Proč mi to říkáte?“ zeptal se Arnošt.

„Protože jste první člověk za deset let, který přišel do knihovny s otázkou na zázrak a nemyslel to ironicky.“

Arnošt sklopil oči.

„Já to myslím existenčně.“

Knihovnice zavřela knihu.

„Pak vám poradím jedno. Rudolf II. hledal proměnu kovu. Zapomněl přitom vládnout. Pokud chcete hledat recept, dávejte si pozor, co při tom ztratíte.“

„Už mi vzali konvici,“ řekl Arnošt. „Moc toho nezbývá.“

„Zbývá vám směr.“

Podala mu kopii poznámky o Liber Mutationis.

Na okraji byl latinský citát:

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zázrak z kohoutku***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.